

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 603/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Abrahámom, Koceľova 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 3/2013 a jeho rozsudkom z 12. júna 2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 135/2010 a rozsudkom zo 16. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Abrahámom, Kočeľova 25, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 3/2013 a jeho rozsudkom z 12. júna 2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 135/2010 a rozsudkom zo 16. novembra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. p. ORP-P-1334/II-OBCP-2009-V z 18. januára 2010 uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania skutku, za čo mu bola uložená sankcia v sume 300 € a zákaz viesť osobné motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát (ďalej len „krajské riaditeľstvo“ alebo „žalovaný“) rozhodnutím č. p. KRP-P-27/DI-BCP-2010 z 1. marca 2010 zamietlo odvolanie sťažovateľa a potvrdilo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Proti označenému rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ žalobu krajskému súdu, ktorou žiadal preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktoré žiadal zrušiť. O jeho žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 S 135/2010-30 zo 16. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžd 3/2013 z 12. júna 2013 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo aj „napadnuté rozhodnutie“) tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu.

Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že sťažovateľ podal 14. augusta 2013 proti rozsudku najvyššieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sdo 40/2013 z 29. januára 2014 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že konanie o jeho dovolaní zastavil, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2014.

Následne proti rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje predovšetkým tým, že všeobecné súdy „... *sa zaoberali výhradne otázkou, ktorá nebola predmetom správnej žaloby*“, náležite sa nevysporiadali so žalobnou argumentáciou sťažovateľa, svojimi rozhodnutiami „... *potvrdili rozhodnutie (žalovaného, pozn.) vychádzajúce z nezisteného... resp. vymysleného skutkového stavu...*“, a tiež tým, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namieta aj neprimeranosť dĺžky konania pred krajským súdom.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v konaní 10 Sžd/3/2013 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní 4 S/135/2010 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR 10 Sžd/3/3013 zo dňa 16. 6. 2013 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave 4 S/135/2010-30 zo dňa 16. 11. 2012... sa zrušujú.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.500 Euro...

4. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi... trovy právneho zastúpenia...”

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne

neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 135/2010

Účelom práva na prejednanie veci v primeranej lehote súdom (podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 6/03 alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Zo skutkových okolností opísaných v sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu uskutočnených v súčinnosti s krajským súdom vyplýva, že krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa rozsudkom 16. novembra 2012, pričom toto jeho rozhodnutie v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2013. Sťažnosť však bola podaná ústavnému súdu až 14. apríla 2014.

Z už uvedeného potom vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už zo strany krajského súdu nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu sťažovateľom označeného práva na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto, opierajúc sa o tieto závery a stabilizovanú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol vo veci sťažovateľa súdom prvého stupňa, bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý bol riadne využitý. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 3/2013 a jeho rozsudkom z 12. júna 2013

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ včasné podanie sťažnosti odôvodňuje tým, že „... *dovolací súd rozhodol o neprípustnosti dovolania, [čím] preukazujeme lehotu na podanie ústavnej sťažnosti v súlade s konštantnou judikatúrou tunajšieho súdu za dodržanú*“, pričom bez povšimnutia ponechal otázku, že Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) v správnom súdnictve neposkytuje dovolanie ako účinný právny prostriedok ochrany označených práv.

Tvrdenie sťažovateľa o tom, že proti rozsudku najvyššieho súdu podal dovolanie, v danom prípade pre účely posúdenia včasnosti podania jeho sťažnosti, podľa názoru ústavného súdu neobstojí, keďže z § 246c ods. 1 tretej vety OSP (aplikovateľného na danú vec sťažovateľa) vyplýva, že „[p]roti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný“.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ nebol povinný, ale ani oprávnený pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vzhľadom na relevantnú právnu úpravu správneho súdnictva vyčerpať dovolanie ako opravný prostriedok proti uzneseniu odvolacieho súdu. Ak tak urobil a najvyšší súd dovolacie konanie z uvedeného dôvodu zastavil, tak lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní v danom prípade nemôže byť považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, pretože ide o prípad, kde to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú, pretože Občiansky súdny poriadok pri ochrane tohto práva vôbec neuvažuje o prípustnosti, a teda ani účinnosti dovolania (pozri podobne m. m. IV. ÚS 72/02, II. ÚS 218/03).

Z uvedeného zároveň vyplýva, že pre plynutie lehoty na podanie sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu je relevantný deň nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v súčinnosti s krajským súdom zistil, že rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 18. júla 2013, pričom sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu doručil až 16. apríla 2014 (na poštovú prepravu podaná 14. apríla 2014), t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015